

Huisarts André van Loenen heeft een dokterspraktijk en is directeur van Medisch Centrum Zaan zorg waar verschillende hulpverleners met elkaar samenwerken. Om de week schrijft hij voor deze krant.

Een getuige van het gezin

„Ik laat Eva van Dam tussendoor komen, ze is ontzettend overstuur”, zegt de doktersassistente. Vanwege astma en soms door ziekte van een van haar kinderen, zie ik Eva, 37 jaar, af en toe op het spreekuur. Ze werkt als verpleegkundige in het ziekenhuis. Haar man Edwin werkt in de ICT. Ik zie hem nooit, tenzij er iets is met de kinderen. Ik heb het gezin zien ontstaan en groeien. Als huisarts vind ik het altijd een eer dat ik daar getuige van mag zijn. Het mee kunnen groeien en meekijken in een andermans leven is een bijzonder mooi aspect van mijn vak. Het feit dat Eva nu op een spoedplek wordt gezet, baart me zorgen.

Ik roep intussen Martin binnen, 13 jaar oud. Een fanatieke voetballer. Martin wil profvoetballer worden. Als hij binnenkomt zie ik dat de puberteit goed zijn werk doet. „Je bent flink gegroeid, Martin. Wat kan ik voor je doen?” „Ik heb pijn in mijn knieën. Ik kan daardoor niet voetballen.” „Het is een drama”, zegt zijn moeder. „Hij probeert de pijn te negeren en voetbalt maar door, totdat hij zowat neervalt.” Ik onderzoek zijn knieën. Martin wijst de bovenzijde van zijn scheenbenen aan. Het is een veel voorkomende klacht bij jonge sporters die in de groei zijn. Ik vertel dat Martin echt rustig aan moet doen met sporten, maandenlang, dan zullen de klachten langzaam verdwijnen. „Ik kan en wil dat niet”, zegt Martin boos. „We coachen hem er wel doorheen”, zegt moeder fluisterend. Dat hoor ik natuurlijk graag als dokter. Wanneer ze mijn spreekkamer verlaten zie ik een huilende Eva in mijn wachtkamer zitten. Ik roep haar binnen. Edwin komt er achteraan. „Het gaat niet goed tussen ons. Misschien moeten we maar uit elkaar”, vertelt Edwin. Ik schrik er van. „We willen eerst naar een relatietherapeut, om te zien wat we nog samen kunnen.” „Ja, want wat doen we de kinderen anders aan!”, zegt Eva. Kun je ons snel verwijzen naar een relatietherapeut?” Voorzichtig vertel ik dat de wachttijd zes tot acht weken is. Ook mijn praktijkondersteuner GGZ heeft een lange wachttijd. „Hoe kan dat nou! We hebben nu hulp nodig!” Ik snap de reactie helemaal en denk aan de coachende moeder van Martin. Ik maak een vervolg afspraak voor morgen. Ik heb er niet voor geleerd, maar dan maar zolang bij de huisarts, denk ik terwijl ik het woord 'relatietherapie' googel om de informatie weer even op te frissen.

